

ser og, hvis de fremsætter ønske derom, rådføre sig med dem.

Artikel 6 behandler spørgsmålet om rette basislinier og henviser med hensyn til, hvorledes disse skal drages, til folkerettens almindelige regler samt specielt til Konventionen om søterritoriet og den tilgrænsende zone, der blev åbnet for undertegnelse i Geneve i 1958, men endnu ikke er trådt i kraft, idet et tilstrækkeligt stort antal lande endnu ikke har ratificeret. Når artiklen også henviser til folkerettens almindelige regler, skyldes det, at bestemmelserne om rette basislinier i Konventionen om søterritoriet og den tilgrænsende zone ikke er udtømmende.

Artikel 7 behandler det tilfælde, at to lande støder op til hinanden eller ligger over for hinanden således, at afstanden er mindre end 2 gange 12 sømil. Medmindre parterne træffer anden aftale, må ingen af disse lande etablere et fiskeriregime, der går længere end til midtvandslinien målt, ikke fra basislinierne, men fra kysternes lavvandsmærker.

Artikel 8 indeholder bestemmelser om mestbegunstigelse. I henhold til disse skal enhver ret til at fiske, som en stat, der har benyttet sig af den ved konventionen åbnede adgang til at udvide sit fiskeriterritorium, giver en udenforstående stat, automatisk udstrækkes til alle kontraherende parter. Hvis et land således giver et udenforstående land, der traditionelt har fisket inden for 12 sømil, ret til at fortsætte hermed, skal det også give kontraherende parter, som ikke traditionelt har fisket, adgang hertil. Det er dog en forudsætning for, at mestbegunstigelsen kan blive effektiv, at det uden forstående land rent faktisk benytter sig af den ret til at fiske, som det har fået.

Mestbegunstigelsesprincippet gælder også mellem kontraherende parter indbyrdes i den forstand, at rettigheder til at fiske, som ydes et kontraherende land, og som går videre end nødvendigt efter konventionen, automatisk skal udstrækkes til alle andre kontraherende parter.

Artikel 9 indeholder de oven for i forbindelse med artikel 2 omtalte overgangsbestemmelser, der gør det muligt for sådanne fiskere fra andre kontraherende lande, som traditionelt har fisket i området mellem 3 og 6 sømil, at fortsætte hermed i en overgangsperiode, som skal aftales nærmere mellem de interesserede lande. Aftaler om sådanne overgangsordninger er allerede truffet mellem på den ene side Storbritannien og Belgien, Frankrig, Tyskland, Irland og Holland, og på den anden side mellem Irland og Belgien, Frankrig, Tyskland og Holland. I henhold til disse aftaler vil belgiske, franske, tyske og hollandske fiskerifartøjer have ret til at fiske ud for

Storbritanniens og Irlands kyster — og britiske og irske fiskere ud for hinandens kyster — indtil tre sømil (målt fra basislinierne for søterritoriet) til udgangen af 1965. I de tilfælde, hvor Storbritannien eller Irland har trukket rette basislinier eller bugt-lukkelinier, der er længere end 10 sømil, udstrækkes overgangsperioden dog til udgangen af 1966. Da Storbritannien og Irland forventes at ville udvide deres fiskeriterritorier i juni 1964, vil der således blive tale om overgangsperioder på 1½ og 2½ år alt efter basisliniernes natur. Disse aftaler må antages at blive normgivende for de aftaler, andre lande, der udvider deres fiskeriterritorier, vil indgå med lande, der traditionelt har fisket inden for 6 sømil.

Det forhold, at området inden for 6 sømil — eventuelt efter en overgangsperiode — er forbeholdt kyststatens fiskere, udelukker i henhold til artikel 9 ikke, at denne stat, hvis den benytter sig af den ved konventionen åbnede adgang til at udvide sit fiskeriterritorium, kan tillade nabostatens fiskere at fortsætte med at fiske i dette område eller dele af det.

Artikel 10 tager hensyn til det forhold, at der på fiskeriområdet historisk består særlige bånd mellem grupper af lande, og at det er ønskeligt at bevare disse bånd uden nødvendigvis i kraft af mestbegunstigelsesbestemmelserne i artikel 8 at tvinge landene til at udstrække bestående særordninger til andre kontraherende parter.

Det fastslås i artiklen, at intet i konventionen skal hindre opretholdelsen eller gennemførelsen af særlige ordninger med hensyn til fiskeriet for så vidt angår særlige grupper af lande eller i nærmere angivne områder. Blandt de grupper af lande, der er tale om, er „Danmark, Norge og Sverige“. Hensigten hermed er, som det også under Londonkonferencen er fastslået, at muliggøre særordninger i Kattegat og Skagerrak mellem de tre lande. Foruden denne skandinaviske forbeholdsklausul indeholder artiklen en mere almindelig adgang til etablering af særordninger i Kattegat og Skagerrak. Hensigten hermed er at skabe mulighed for i givet fald at gennemføre særordninger i dette område også omfattende andre lande end de skandinaviske. Særordninger vil i henhold til artiklen i øvrigt kunne indgås eller opretholdes mellem fællesmarkedslandene, mellem Benelux-landene, mellem Storbritannien og Frankrig for så vidt angår visse nærmere angivne kanaler samt mellem henholdsvis Spanien og Portugal og disses nabolande i Afrika.

Medens konventionen principielt forpligter landene til at tillade fiskere fra andre kontraherende lande, der traditionelt har fisket i området mellem 6 og 12 sømil, at fortsætte hermed — forudsat at